

NED. MAATSCHAPPIJ TOT BEVORDERING DER TANDHEELKUNDE

JAARVERGADERING JUNI 1923 TE 's GRAVENHAGE

I. Openingswoord van den Voorzitter.

Als ik U hier aan het begin van deze jaarvergadering mijn welkom heb toegezwaaid, tot mijn vreugde geconstateerd heb, dat weer zooveel zich hebben opgemaakt om van hun belangstelling te doen blijken en als ik dan weder voorloopig mijn dank heb uitgesproken voor de technische voorbereiding dezer bijeenkomst door de recipieerende afdeling Zuid-Holland en in het bijzonder aan de actieve regelingscommissie — als ik dat gedaan heb, dan springen mijn gedachten in eens een jaar terug: naar Amersfoort, waar ik uit de handen van mijn verdienstelijken en succesvollen voorganger bevonden zwaren voorzittershamer overnam. Ik werd toen belast met het exploiteeren van den tot daarvoor zoo goed bewerkten tandheelkundigen bodem.

En nu een jaar verstreken is, nu spreekt gij: „Geef rekening van Uw rentmeesterschap; open de schuren en laat zien de oogst, die gij hebt binnengehaald.”

Ook tot mijn voorgangers richttet gij telken jare deze woorden en steeds waart ge tevreden over de vruchten, die *zij* U konden toonen.

Of Gij ook dit jaar tevreden zult zijn? Ik vrees!

Maar, alvorens ik U door den slag van den voorzittershamer de schuurdeuren open om U te toonen wat wij verzameld hebben — dank zij de trouwe hulp van de andere bestuurs- en commissieleden, en de zorgen van Mr. Nord Thomson (aan wien allen mijn dankbaar salut!) — wil ik er U eerst op wijzen, dat niet alle gewassen telken jare vrucht dragen, dat sommige eerst in den loop van dit jaar geplant of uitgekomen zijn en zich slechts langzaam tot groote boomen kunnen ontwikkelen. Die jonge plantjes zullen eerst nog eenige jaren

moeten worden gekoesterd door de zonnestralen van warme liefde en besproeid met de zweetdruppels van zwoegende en werkzame verzorgers, zooals we Goddank nog meerdere onder onze collega's tellen.

En zoo kom ik tot het tweede punt, dat ik nog voor de opening onder Uwe aandacht wilde brengen: we hebben bij de bewerking van onzen akker te weinig werkers. Nog *te* veel leden. Kijken toe, zonder de handen uit de mouw te steken. Ik bedoel dat niet als een verwijt, want ik neem aan, ze zijn te goeder trouw en meenen, dat het zonder hen ook wel gaan zal. Verder ben ik zelf ook mensch, en mij er wel van bewust zelf wel eens te kort te schieten. Beschouw het dus niet als een verwijt of een soort kastijding, maar eenvoudig als een opwekking in het belang der goede zaak, die we allen voorstaan, als ik ga trachten om voor zoover noodig, Uw geweten eens wakker te schudden.

Wat is dan eigenlijk ons geweten? Het geweten is de stem in ons binnenste, die in hoogste instantie beslist, wat in een bepaald geval voor het individu *plicht* is. Het is — afgezien van andere functies — de raadsman in ons ethisch handelen.

Aangezien echter datzelfde geweten een actie van ons verstand is en wij ten slotte met ons feilbaar verstand moeten nagaan hoe de ons ingeschapen natuurwetten toegepast moeten worden op elk concreet geval, zoo is het niet te verwonderen, dat ons verstand somtijds verkeerd, althans gebrekkig werkt of redeneert en ons geweten ons daardoor verkeerd adviseert of althans verzuimt ons iets als plicht te gebieden.

Vandaar dat het onze plicht is, om naar demate van onze verstandelijke ontwikkeling ons geweten te cultiveeren door onszelf terdege rekenschap te geven van ons doen en laten op zedelijk gebied.

Collega Bakker zal ons morgen wel uitvoeriger over onze gewetensplicht onderhouden. Ik wilde vanavond alleen heel in het kort met U nagaan, welke plichten wij hebben ten opzichte van de Mij. tot Bevord. der Tandh.

Hoe hebben wij deze Mij. te beschouwen? Is het onze vakorganisatie? Neen en ja!

Neen zeg ik, als we dat woord „vakorganisatie” nemen in zijn hedendaagsche beteekenis van vereeniging die tot doel heeft de economische toestanden in ons vak te verbeteren, zonder daarbij voortdurend het oog gevestigd te houden op het algemeen belang; zonder

daarbij ook actie te voeren op gebieden van volksbelang, waarmee ons persoonlijk voordeel geen of slechts een verwijderd verband houdt.

Ja, zeg ik, als we vakorganisatie nemen in de zuivere taalkundige beteekenis van het woord.

Wat is immers organiseren? Organiseeren is iets zoodanig regelen en ordenen, dat de verschillende onderdeelen ervan een systematisch geheel vormen, dat in staat is op de verlangde wijze werkzaam te zijn. Nu dringt zich echter onmiddellijk de vraag op, op welke wijze de Mij. verlangt werkzaam te zijn.

Art. 3 der Statuten antwoordt hierop o.a.: door het bevorderen van de maatschappelijke belangen van de tandheekkundigen, door het bevorderen eener goede wetgeving benevens de uitvoering daarvan en door het propageeren der mond- en tandhygiëne. Zij wil dus met andere woorden zoowel het persoonlijk en gemeenschappelijk belang der tandartsen als het algemeen welzijn dienen: twee zaken, die ook de hoofdplichten vormen van den tandarts als zoodanig, n.l. de zorg voor zich en de zijnen, en zijn zedelijke verplichtingen tegenover de menschheid. En zoo kunnen we zeggen, dat de Mij. ernaar streeft om het den tandartsen zooveel doenlijk mogelijk te maken al hun plichten als zoodanig te volbrengen. Plichten tegenover zichzelf en hun vakbroeders, om zich een vrij en behoorlijk bestaan te verzekeren om hun stand tegen inzinking te behoeden en liefst verder omhoog te voeren, plichten ook tegenover hun medemenschen door voorlichting van overheid en publiek door het bevorderen van goede tandheekkundige hulp in ziekenfondsen, poliklinieken, school en leger en vloot enz.

Een en ander voorzoover de tandheekkundige belangen niet in strijd komen met het algemeen welzijn, want op de eerste plaats zijn wij lid van de groote menschengemeenschap en pas op de tweede plaats tandarts en individu. En als ge dan met mij van meening zijt, dat a priori iedere mensch naastenliefde heeft te betrachten en dat deze plicht a fortiori rust op de intellectueelen, die door hun ontwikkeling en maatschappelijke positie zoo mooi in de gelegenheid zijn om die naastenliefde tot uiting te brengen in het vervullen van hun sociale roeping — als ge dat met mij eens zijt, dan moet ge daarvan de consequentie aanvaarden, door te erkennen, dat elk tandarts de ethische verplichting heeft om lid te zijn van de Mij., welke hem helpt in het volbrengen van zijn taak in deze wereld. Niet alleen lid te zijn, door hier te komen hooren wat anderen — ook

voor U — gedaan hebben en daarbij jaarlijks eenige zilverlingen te offeren! Neen; ge moet ook bereid zijn zoo noodig twee andere offers te brengen: ten eerste een offer van een klein stukje vrijheid als dat gevergd wordt door het algemeen belang of zelfs in het belang van de bestaansveiligheid van Uwe vakgenooten. Het kan wel eens niet aangenaam zijn zich tot iets te binden, maar wat het zwaarst is moet het zwaarst wegen en het algemeen belang moet voor het persoonlijke gaan.

Het tweede offer, dat ge verplicht zijt te brengen is dat van een deel van Uw tijd en werkkraft. Ik wil gaarne aannemen, dat ge er nooit zoo ernstig over hebt gedacht, wanneer ge U eraan onttrokt een werkzaam aandeel te nemen in onze Mij. En toch, ik zeg U, ge zondigt tegen Uw hoogste ethische plichten, als ge uit gemakzucht of zonder grondige reden weigert een stuk maatschappelijk werk op U te nemen, als men dat van U vraagt. Of neen — niet alleen als men dat van U vraagt! Immers, welk recht hebt gij om te verlangen, dat anderen, die zelf reeds aan de algemeene — ook Uw eigen — zaak werken, bovendien nog bij U moeten komen om te bedelen om een beetje van Uw tijd en kracht. Gij moet U spontaan aanbieden en niet de menschheid en vooral Uw collega's laten wachten op iets, waarop zij recht hebben. De naastenliefde en de vaksolidariteit verplichten U tot medewerken.

Laten we daarom thuisgekomen in onze binnenkamers ons geweten eens onderzoeken en ons er nauwkeurig rekenschap van geven, welke plichten we hebben om zodoende te komen tot een goede plichts-ervulling. Als we ons maar goed *doordringen* van onze plichten, dan trachten we ze ook wel te volbrengen, omdat we allen ten slotte toch het goede willen.

En laten we om te beginnen, gedurende deze twee dagen den tijd die voor vergaderen bestemd is, ook werkelijk gebruiken om met alle ons geschonken krachten te pogen de verschillende problemen tot oplossing te brengen. Laat bij de debatten alle „Rechthaberei" verre van ons blijven; laten we de argumenten van onze tegenstanders op hun waarde onderzoeken en het eerst door ons ingenomen standpunt bereidwillig verlaten als we zien ons te hebben vergist.

Dan zullen we althans deze dagen onze plicht hebben gedaan tegenover de Ned. Mij. tot Bev. der Tandh., die is en blijven moet de tandheelkundige vakorganisatie in den besten zin des woords.

In deze geest open ik deze vergadering. (Krachtig applaus)

II. Jaarverslag van den Secretaris.

M. de V., Dames en Heeren:

Tot de vele onaangename werkzaamheden, die de taak van een secretaris zijn, behoort op de allereerste plaats het uitbrengen van een jaarverslag. Er zijn er misschien, die met genoeg allerlei, wat achter den rug en afgedaan is, nog eens na pluizen; tot die behoor ik niet. Of dit alleen is een gemis aan liefde voor zulk soort werk, dan wel het een of ander onderbewust gevoel, dat ik daar van allerlei zal vinden, wat achteraf niet goed gedaan zou blijken te zijn of zelfs, terwijl het gedaan moest, te zijn verzuimd — durf ik niet te zeggen. Wel is me gebleken, dat dit laatste nog wel eens voorkomen is en ronduit gezegd heeft bij deze ontdekking mijn geweten mij niet geplaagd.

Wat ik wel zeker weet is, dat ik er van houd bij den dag te leven en het als bepaald hinderlijk ondervind, wanneer ik, ook zooals ik hier nu sta, gedwongen word terug te zien op wat gisteren en eergisteren, tot heelemaal een jaar terug gebeurd is.

Het zeer matig genoeg, waarmee ik dit dan ook heb gedaan, kan heel wel schuld zijn, dat ik in dit verslag dingen zal vergeten en dat er onder U zullen zijn, die me dit kwalijk zullen nemen. Hierop zou ik alleen kunnen reageeren met een „tant pis”.

Maar er is nog wat anders wat deze taak tot een onaangename maakt en wel, dat men aan een jaarverslag eischen pleegt te stellen. Er zijn er onder U, die meenen, dat zoo'n verslag volkomen objectief behoort te zijn; er zijn er ook, die meenen, dat dit nu juist een gelegenheid is om een op- of aanmerking te plaatsen en allicht zijn er nog anderen, die weer andere eischen stellen; zeker is, dat er velen zijn, die zoo ver gaan te verlangen, dat deze spijs ook nog smakelijk wordt opgediend.

Wat in dit eerste jaar van mijn secretariaat me wel meer gebleken is dan voor dien tijd, is, dat we, zoodra we op een kluitje zitten er allemaal wat eigenwijsheid op na houden, dat we bijna allemaal min of meer met ons zelf zijn ingenomen en over het geheel gauw klaar met kritiek; maar onder vier oogen vertoonen we ons anders: dan komt de hartelijkheid, dan toonen we wederkeerige waardeering en komt zelfs de bescheidenheid aan den dag. Zoo zal ik dus hier bij het geven van mijn verslag me toonen van mijn eigenwijze en met me zelf ingenomen kant en me er niet veel van aantrekken, indien zal blijken, dat mijn

verslag in geen enkel opzicht beantwoordt aan de eischen, die gij er aan zoudt willen stellen.

Waar ik voor het eerst in deze vergadering als Uw secretaris een jaarverslag heb uit te brengen, meende ik deze inleiding geoorloofd, en wil ik toch ook nog het volgende zeggen. Het moet me van het hart, dat gij het Uwen secretaris niet altijd makkelijk maakt. De toetreding van nieuwe leden, verhuizingen, overgaan naar een andere afdeling worden, al zijn er gunstige uitzonderingen, nog veel te ongeregeld aan het Mij.-secretariaat bericht; het zal U niet verbazen, dat ik vreemd heb opgekeken in een afdeulingsjaarverslag het overlijden van een collega vermeld te zien, wiens bestaan bij dat secretariaat niet bekend was. Het komt niet te pas, dat men brieven, vooral hulpaanvragen van buitenlandsche collega's en technikers altijd maar weer naar den secretaris der Mij. zendt, met het verzoek ze te beantwoorden: 't is bovendien vergeeusch; het komt niet te pas, dat men hem beschouwt als een bureau voor inlichtingen. Waar men om allerlei onbenulligheden maar aanklopt of dat men langs telefonischen of anderen weg met hem een debat tracht aan te aan over allerlei, als ziekenfondskwesties, punten van den beschrijvingsbrief en andere dingen.

Veel wat Uw secretaris gedaan of gelaten heeft, wat evenmin te pas kwam, zal ik hier liever niet vermelden.

En nu de feiten; en dan begin ik aan den vroolijken kant: drie collega's hebben in het afgelopen jaar gejubileerd. Collega Blaauw uit Middelburg vierde zijn 25-jarig jubileum als tandarts; in de vergadering der afdeling Zuid-Nederland is hij gehuldigd, en daarbij heeft onze voorzitter als Uw vertegenwoordiger geholpen. Collega Reijntjes is het gelukt 10 jaar lang voorzitter van de afdeling Noord-Nederland te zijn en ook bij zijn huldiging was Uw voorzitter aanwezig; en de studentenvereniging John Tomes vierde haar 25-jarig bestaan, bij welke gelegenheid alweer onze voorzitter niet nalaten kon de Mij. te vertegenwoordigen. Eén hebben we vergeten en nog wel een, die al vele jaren achter deze groene tafel zit en die dit jaar ook 25-jarig tandarts is geworden. Of collega Kayser zich dit al of niet heeft aangetrokken heeft hij niet laten blijken, maar meent gij, dat wij tegenover hem wat hebben verzuimd, herstelt dat dan nu en laat U hooren. (Applaus).

In aansluiting aan dit gejubileer kan ik nog vermelden, dat onze Mij. uitgenoodigd werd zich te doen vertegenwoordigen in het alge-

meen comité van den Nederlandschen Pasteurday op 25 Nov. 1922; collega van Hasselt was bereid deze taak op zich te nemen en heeft zich daarvan op de wijze als we dat van hem gewend zijn, gekweten.

Waar de afdelingsverslagen waarvan het H. B. met belangstelling kennis nam, niet in de jaarvergadering der Mij. worden uitgebracht, lijkt het mij gewenscht daaruit enkele dingen mee te deelen en ten spijt van de misschien velen, die bij het Amsterdam-vooraan altijd nog niet laten kunnen een nijdig of tenmiste misnoegd gezicht te hebben, zal ik met Amsterdam beginnen. Amsterdam blijft werken aan het verbeteren van de toestanden op ziekenfondsgebied, en al gaat het langzaam, actie en vooruitgang zijn er, getuige het sluiten van een collectief contract met Ziekenzorg. De afdeling zet haar wetenschappelijke cursussen en A. T. V.-clubavonden op den ouden voet voort en heeft het klaar gespeeld zoo te bezuinigen, dat het tekort in de afdelingskas, ter bestrijding waarvan het hoofdbestuur een door de afdeling gevraagde subsidie weigerde hard aan het verdwijnen is. De Röntgenovereenkomst met den overgeplanten Rotterdammer Edel, welke de collega's in staat stelt voor weinig geld goede foto's te krijgen en dus de gelegenheid schept van de Röntgen-diagnostiek een uitgebreid gebruik te maken, voldoet naar beide kanten.

Noord-Holland heeft ons, doordat zijn ledental tot boven de 40 is gestegen met een tweeden afgevaardigde verrijkt. Het verslag klaagt over geringen belangstelling bij de leden.

Groningen kwam van het jaar met een geslaagde tentoonstelling van het Reizend Museum voor Mond- en Tandhygiëne, terwijl de afdeling zich mocht verheugen met de benoeming van collega Wartena tot conservator voor tandheekkunde aan de chirurgische afdeling der Universiteit. Aan een collectief contract met het Groningsch Ziekenfonds wordt gewerkt. De bestrijding van de onbevoegde uitoefening der tandheekkunde werd stevig aangepakt.

Hetzelfde vermelden de verslagen van Gelderland en Overijssel.

Wanneer ik U nu nog zeg, dat Zuid-Nederland haar afdelingsvergaderingen aantrekkelijk maakt door voordrachten van de collega's Blaauw en Boelaars en er in den Bosch gewerkt wordt aan een ziekenfondsregeling; dat Utrecht een contract sloot met de verenigde ziekenfondsen aldaar, dan blijft Zuid-Holland over om te besluiten. Den Haag heeft te vechten gehad met de A. H. I. T., waarbij collega Regensburg verdienstelijk werk heeft verricht en de Leidsche

collega's hebben een Leidsche Tandheelkundige Vereeniging gesticht. Bij het ontvangen van de mededeeling hiervan heb ik me afgevraagd of de vorming van dergelijke kleine vereenigingen wel wenschelijk is, en we moeten vaststellen, dat ze een gevaar kunnen zijn. Waarvoor we in de eerste plaats te zorgen hebben is het sterk maken van het Maatschappij-verband. Als dit zoo begrepen wordt, dat dit ook doel van dergelijke vereenigingen behoort te zijn, dan is er geen vuiltje aan de lucht en in dezen zin heb ik dan ook namens het H. B. den Leidschen collega's met de stichting van hun vereeniging onze beste wenschen gezegd.

Uit de opgaven der afdelingssecretarissen blijkt, dat we samen 350 man sterk zijn. Door overlijden en bedanken verloren we 6 leden, terwijl 18 nieuwe leden toetraden.

Verschillende wijzigingen in besturen, commissiën, enz. zullen U te gelegener tijd zwart op wit worden kenbaar gemaakt.

Had ik misschien met het H. B. moeten beginnen?

Het H. B. vergaderde 5 maal in het afgelopen jaar. Ik heb U van de vergaderingen op 30 Sept. en 24 Febr. een verslag in het Tijdschrift voor Tandheelkunde gegeven. Over de andere, die welhaast uitsluitend gewijd waren aan de voorbereiding van de buitengewone en van deze jaarvergadering heb ik gezwezen.

Een van de zaken, welke de vorige jaarvergadering ter afdoening aan het H. B. had opgedragen was de vraag van de N. V. Denta om een band te maken tusschen deze N. V. en de Mij. De door het H. B. benoemde commissie van advies in deze zaak, de heeren Berkenbosch Berends, Krings en Nord bracht een rapport uit, dat concludeerde geen verbintenis van welken aard ook met de N. V. Denta aan te gaan, met welke conclusie het H. B. unaniem meeding. In de vergadering, waarin dit onderwerp behandeld werd kwam ook een schrijven van collega Hofkamp ter tafel, waarin hij een plan — om door elke rekening aan een patient met eenige procenten te verhoogen, met de opbrengst daarvan het verrichten van wetenschappelijken arbeid mogelijk te maken, waarvoor de practicus geen geld heeft en de overheid geen subsidie geeft — uitvoerig toelichtte, terwijl hij daarbij tevens de mogelijkheid van een pensioen voor den tandarts besprak. Deze stukken hebben bij de leden van het H. B. gecirculeerd. Met alle waardeering voor den arbeid van collega Hofkamp meende het H. B. echter deze plannen als onuitvoerbaar terzijde te moeten leggen.

In dezelfde vergadering werden de heeren van Hasselt tot 2e voorzitter en Wartena tot 2e secretaris benoemd; ze benoemde een ondersteuningsfondscommissie (de heeren Bruske, Krijn Verhoeven en Visser, die met toestemming van het H. B. collega Edel uitnoodigde met hen in deze commissie zitting te nemen); een commissie tot bestudeering van het technikers vraagstuk (de heeren Bakker, van Hasselt, Hoeksema, Klinkhamer, Nord en Visser); begroef, — gezien dat de Ziektewet voorloopig in de doofpot is, — met dank de ziektewetcommissie (de heeren Bruske en Frank) en benoemde den heer Roest tot Secretaris B. O. U. T., terwijl ten slotte medegedeeld moest worden, dat de leden, die aangezocht waren zitting te nemen in de ziekenfondscommissie, daarvoor niet te vinden waren.

Het H. B. heeft toen de benoeming van een ziekenfondscommissie uitgesteld tot na de besprekingen over ziekenfondszaken in de buitengewone algemeene vergadering, en het mag U verheugen, dat ge nu in de heeren Backer Dirks, De Cock Rouaan, Henry en Leenderts, met den hoofdbestuurder Boelaars als voorzitter, een vijftal vindt, dat met de wetenschap, dat de taak, die ze op zich nemen, zwaar zal zijn, zich toch bereid heeft verklaard deze te aanvaarden. Een woord van dank aan hen is hier op zijn plaats.

Nu ik toch met de ziekenfondscommissie bezig ben, wil ik U nog een enkel ding over ziekenfondszaken vermelden.

Het terugnemen van het ontwerp Ziekteverzorgingswet heeft bij verschillende groepen het verlangen gewekt te trachten langs anderen weg te komen tot een betere en meer uniforme regeling van het ziekenfondzwezen in het geheele land. Het initiatief hiertoe ging uit van het Dagelijksch Bestuur van het Ned. Verbond van Vakvereeningen, dat verschillende organisaties in den lande uitnoodigde afgevaardigden te zenden naar een commissie tot unificatie van het ziekenfondzwezen in Nederland. De grootmachten in deze commissie vertegenwoordigd zijn: het Ned. Verbond van Vakvereeningen; het Algemeen Ned. Vakverbond; het Christelijk Nationaal Vakverbond; het Ned. Arbeiderssecretariaat; het Bureau voor R. K. Vakorganisatie; de Landelijke Federatie van Ziekenfondsen, de Ned. Mij. tot Bev. der Geneeskunst, de Specialisten-Organisatie dezer Mij; de Ned. Mij. tot Bev. der Pharmacie en die tot Bev. der Tandheekkunde. Als Uw vertegenwoordigers nemen de heer Bruske en ondergeteekende aan de onderhandelingen deel. Ik zal hier weinig vertellen van het vele, dat er gesproken is in veel Donderdagmiddagen, die deze zaak ons heeft gekost.

De commissie ging mee met onzen eisch van vrije tandartsenkeuze en ook met dien den verzekerde zonder eenige vergoeding boven zijn wekelijksche premie recht te geven op chirurgische en conserveerende tandheelkundige behandeling. Voor de prothese zou hij hebben te betalen volgens een verlaagd tarief, al of niet via het ziekenfonds aan den tandarts.

Wat de regeling van de rechtspositie van den tandarts, de oplossing van geschillen en andere dergelijke kwesties aangaat, wordt de tandarts gelijk gesteld met den medicus en den apotheker.

Ten opzichte van de volgende door ons gestelde eischen hadden we wel haast de geheele commissie tegenover ons. Deze waren:

- 1e. alle ziekenfondsleden moeten bij een tandarts zijn ingeschreven;
- 2e. het aantal bij één tandarts ingeschreven ziekenfondsleden mag een maximum van 6000 niet overschrijden, terwijl de tandarts bij dit aantal ingeschrevenen zich elken werkdag een halven dag beschikbaar stelt voor de behandeling van ziekenfondsleden;
- 3e. de tandarts ontvangt voor elk ingeschreven ziekenfonds lid een bedrag van f 1.— per jaar.

Om tegemoet te komen aan de houding van het overige deel der commissie, wat we wel doen moesten, wilden we niet heelemaal buiten een regeling blijven, hebben we ons bereid verklaard bij wijze van proef het maximum aantal van bij één tandarts ingeschrevenen op 12.000 en de vergoeding per jaar en per ziel op 50 cent te stellen. Wij hebben daarbij echter uitdrukkelijk als onze meening te kennen gegeven, dat het bij deze regeling niet mogelijk zal zijn aan alle hulpvragenden van de ziekenfondsleden de noodige hulp te geven en daarom de noodzakelijkheid vooropgesteld om bij eventueele overeenkomsten op dezen grondslag de medewerkende tandartsen slechts te verplichten tot het behandelen van zooveel hulpvragenden als hun binnen den daarvoor beschikbaar gestelden tijd naar redelijkheid mogelijk is.

Hoe deze besprekingen zullen afloopen en wat de resultaten zullen zijn is moeilijk te zeggen; er wordt eindeloos gediscussieerd over verschillende détailpunten. Het zal de vraag zijn, hoe onze houding zal behooren te zijn, wanneer de door ons bij wijze van proef gestelde eischen niet door de commissie zouden worden aanvaard. Wanneer we aan onze jaarvergadering toe zijn is hieromtrent wellicht wat naders bekend en zal daar dan waarschijnlijk onze houding behooren bepaald te worden.

Dat wij bovengenoemde proef aan de commissie hebben voorgesteld is gevolg van een overleg tusschen Uw Dagelijksch Bestuur, de ziekenfondscommissie en eenige zich voor ziekenfondszaken interesseerende leden der Mij., die daartoe bijeengeroepen waren op 26 April j. l. in Utrecht. De onmogelijkheid om vooraf te overzien welk verloop de besprekingen in de commissie tot unificatie van het ziekenfondzwezen zouden nemen, de onmogelijkheid ook om ook maar eenigszins te bepalen in hoeverre men met onze eischen mee zou gaan of wat men er eventueel op af zou dingen, waren oorzaak, dat Uwe afgevaardigden zich heel onverwacht voor de noodzakelijkheid geplaatst zagen een beslissing te nemen. Daarom moest de bedoelde bijeenkomst op 26 April j. l. als over kop worden geconvoceerd en hebben allicht leden, die daar aanwezig hadden behooren te zijn of graag hadden willen zijn geen uitnoodiging ontvangen. De op deze bijeenkomst aanwezigen gingen mee met het voorstel Uwer afgevaardigden van 12.000 ingeschrevenen en 50 cent per ziel en per jaar bij wijze van proef.

Het ziekenfonds is aan de orde van den dag. In Utrecht werd een contract gesloten; Amsterdam sloot een collectief contract met „Ziekenzorg”; in Groningen wordt over een contract onderhandeld; eveneens in Leiden, den Bosch, Zwolle en Kampen en wellicht in nog andere plaatsen, waarvan het mij niet bekend is.

Het ziekenfonds zal in de naaste toekomst de zaak zijn, waarmee de Mij. zich in de allereerste plaats zal hebben bezig te houden. Zullen we dit met succes kunnen doen, dan zal het noodig zijn de handen ineen te slaan en de innerlijke en numerieke kracht der Mij. te versterken; hoe dit zal hebben te gebeuren is in de H. B.-vergadering herhaald een onderwerp van gedachtenwisseling geweest, waartoe ook al het door de studentenvereniging John Tomes geuite verlangen naar een contact met onze Mij. aanleiding gaf. Het is het H. B. nog niet gelukt voor een dergelijk contact den juisten vorm te vinden. Tot nu hebben we het niet verder gebracht dan dat eenige collega's zich de moeite hebben gegeven in de vergaderingen van John Tomes dingen van practisch belang voor den jongen tandarts met de studenten te bespreken en er daarbij op te wijzen, wat de Mij. en de tandarts enkeling voor elkaar kunnen en behooren te zijn. Ik hoop, dat in een volgende vergadering U over een samenwerking met de studenten iets meer positiefs zal kunnen worden voorgelegd.

Onze buitengewone algemeen evergadering in het begin van dit

jaar is niet tevergeefs geweest. Het is ons wel gebleken, dat de daar gegeven voorlichting in ziekenfondszaken voor vele leden niet overbodig was en we mogen verwachten, dat dit bij de behandeling van de voorgestelde wetswijzigingen tot uiting zal komen.

Een enkel ding behoor ik nog te vermelden. De bibliotheek-commissie vroeg en verkreeg een jaarlijksche subsidie van f 100.— uit de Mij.-kas.

Ge hebt in het Tijdschrift voor Tandheelkunde kunnen lezen, dat onze juridische adviseur, de heer Nord Thomson, zich belangeloos heeft beschikbaar gesteld onzen leden, wanneer zij dit verlangen, in kwesties, die verband houden met de uitoefening van ons beroep, van advies te dienen. Hiervoor dient hem dank gezegd.

Over den gang van zaken van het incassobureau wenscht hij, gezien den korten tijd, dat dit in functie is, zich nog niet uit te laten. Uw mogelijke nieuwsgierigheid zal dus pas het volgend jaar bevredigd worden.

En ten slotte hebt ge in het pas verschenen nummer van het Tijdschrift vermeld gezien op welke wijze de Ned. Mij. tot Bev. der Geneeskunst zich heeft uitgesproken over het „dekken” van een tandtechniker door een lid dier Mij. Deze uitspraak zal U, evenzeer als ons, verheugd hebben.

Wanneer dit, misschien te lang verslag, U wellicht den indruk zou geven, dat er in het afgelopen jaar niet zoo heel veel is omgegaan, dan moet ik U toch zeggen, dat er, om maar enkele te noemen b. v. in de O. en E.-commissie, de Ondersteuningsfondscommissie en die voor de bestudeering van het technikersvraagstuk stevig is gewerkt en er binnenskamer veel is gedaan, waarvan in de toekomst pas zal blijken.

Zoo is ook het feit, dat collega van Hasselt als lid van den Gezondheidsraad voor de professie veel en goed werk heeft gedaan velen Uwer niet bekend en dient ook dat hier vermeld te worden. Waar juist het pas verschenen nummer van het Tijdschrift hierover uitvoerige mededeelingen heeft gebracht zal ik er niet verder over uitweiden, maar U alleen ten zeerste aanbevelen van deze mededeelingen kennis te nemen.

En dan zal ik besluiten met een aanbeveling meer in het bijzonder aan de jongeren onder U. Wanneer ge ziet hoe veel door vele collega's voor de professie wordt gedaan, laat dit dan voor U een aansporing zijn om — wanneer U ooit gevraagd wordt het een of ander

werk of baantje voor onze Maatschappij op U te nemen — maar één antwoord te hebben „graag”. Zelfs dat wat onbeduidend lijkt zal U toch in contact brengen met anderen en andere dingen: ge neemt anderen werk uit handen en hebt gelegenheid op allerlei, wat anders misschien langs U zou gaan een kijk te krijgen, waardoor Uw belangstelling en het verlangen meer actief mee te werken zullen groeien — en ge zult daarnaast ondergaan de groote bekoring, die er is in een nauwer contact met andere collega's, dan die van den dagelijkschen kring.
